

Vznik škody

Dojde-li k vydání rozhodnutí ze strany orgánu státní správy, na jehož základě je konkrétní osoba povinna zaplatit pokutu, pak okamžikem zmenšení majetku takovéto osoby - pro účely náhrady škody vůči jinému subjektu - není okamžik vydání tohoto rozhodnutí, či nabytí právní moci rozhodnutí, ale okamžik, kdy došlo ke skutečnému uhrazení takovéto pokuty.

Dojde-li k vydání rozhodnutí ze strany orgánu státní správy, na jehož základě je konkrétní osoba povinna zaplatit pokutu, pak okamžikem zmenšení majetku takovéto osoby - pro účely náhrady škody vůči jinému subjektu - není okamžik vydání tohoto rozhodnutí, či nabytí právní moci rozhodnutí, ale okamžik, kdy došlo ke skutečnému uhrazení takovéto pokuty.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 1836/2001, ze dne 29.5.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce města P., zastoupeného advokátem, proti žalovaným 1/ D., realitní kancelář, spol. s r. o., zastoupeného advokátkou, 2/ K. S., spol. s r. o., zastoupeného advokátkou, 3/ R. J., zastoupené advokátkou, 4/ Z. P., zastoupeného advokátkou, a 5/ V. Z., o 800.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 11 C 77/2000, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. července 2001, č. j. 29 Co 195/2001 - 201, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby žalovaným byla uložena povinnost zaplatit mu z titulu náhrady škody společně a nerozdílně částku 800.000,- Kč s 15 % úrokem od 1. 6. 1998 do zaplacení. Škoda vznikla žalobci tím, že rozhodnutím Finančního ředitelství v P. ze dne 22. 12. 1997, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 22. 4. 1988, mu byla uložena správní pokuta ve výši žalované částky za porušení předpisů při účtování cen tepelné energie pro domácnosti v roce 1994 a 1995, kterou žalobce zaplatil. Protože má za to, že škodu zavinili žalovaní jako správci nemovitostí tím, že nesprávně při předpisu cen tepla aplikovali zákon č. [526/1990](#) Sb. a výměr Ministerstva financí ČR č. 01/1994, požaduje po nich náhradu rovnající se zaplacené pokutě.

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 15. 11. 2000, č. j. 11 C 77/2000 - 151, žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vycházel ze zjištění, že mezi žalobcem a žalovanými byly koncem roku 1991 a počátkem roku 1992 uzavřeny obstaravatelské smlouvy (ve znění pozdějších dodatků), kterými se žalovaní zavázali pro žalobce provádět výkon správy nemovitostí, mimo jiné též rozúčtování tepla a teplé vody na jednotlivé uživatele nájemních jednotek v domech ve vlastnictví žalobce dle platných právních předpisů. V těchto smlouvách bylo též ujednáno, že správci ručí vlastníku nemovitostí a třetím osobám za škody způsobené neplněním povinností. Rozhodnutím finančního ředitelství v P. ze dne 20. 12. 1996, jež nabylo právní moci dne 22. 1. 1997, byla žalobci na základě kontroly provedené tímto orgánem ve dnech 21. 3. 1996 až 31. 7. 1996, s jejímiž výsledky byl žalobce seznámen dne 26. 11. 1996, uložena pokuta ve výši 1.974.202,- Kč za porušení ust. § 15

odst. 1 písm. a/ zákona č. [526/1990](#) Sb., o cenách, neboť při rozúčtování cen tepelné energie pro domácnosti za rok 1994 byla překročena maximální cena za 1 GJ; žalobce pokutu v uvedené výši dne 7. 1. 1997 zaplatil. Poté, co Ministerstvo financí na základě odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 17. 7. 1997 nařídilo obnovu řízení a věc vrátilo zpět správnímu orgánu 1. stupně k provedení nového řízení, Finanční ředitelství v P. rozhodnutím ze dne 22. 12. 1997 uložilo žalobci pokutu za porušení cenových předpisů (§ 15 odst. 1 písm. a/ zákona o cenách) ve výši 1.507.684,- Kč a současně zrušilo původní rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 20. 12. 1996. K odvolání žalobce Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 22. 4. 1998 změnilo výši uložené pokuty na 800.000,- Kč. Na základě tohoto rozhodnutí byl žalobci dne 1. 6. 1998 vrácen rozdíl mezi původně zaplacenou pokutou a její nově stanovenou výší. Při právním posouzení věci vycházel soud prvního stupně z názoru, že všechny smlouvy, ve znění dodatků, uzavřené mezi žalobcem a žalovanými se řídí občanským zákoníkem. Smlouvy uzavřené v prosinci 1991 s prvním, druhým, čtvrtým a pátým žalovaným posoudil jako tzv. nepojmenované smlouvy podle § 51 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991; i když byly uzavřeny za účinnosti hospodářského zákoníku, nelze tento předpis na dané právní vztahy aplikovat, neboť hospodářský zákoník upravoval právní vztahy vznikající při podnikatelské činnosti právnických a fyzických osob oprávněných k této činnosti podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů (§ 1 odst. 1 hosp. zák.), přičemž podle § 2 cit. zák. se podnikatelskou činností rozumělo trvalé provozování výroby, obchodu, nebo poskytování služeb a prací, nebo jiné činnosti za účelem získávání trvalého zdroje peněžních příjmů. Smlouvu uzavřenou se třetí žalovanou ze dne 21. 8. 1992 pak posoudil jako smlouvu příkazní podle § 742 a násl. obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992, neboť tato smlouva nekoresponduje žádnému z typu smluv upravených v hlavě II. obchodního zákoníku a v úvahu nepřichází ani aplikace ust. § 566 a násl. obch. zák. o mandátní smlouvě z důvodu, že žalobce nelze považovat za podnikatele. Ohledně námitky promlčení vznesené žalovanými soud prvního stupně dovedl, že na danou věc je s ohledem na předchozí závěry třeba aplikovat ust. § 100 a násl. obč. zák., přičemž počátek a délka promlčecí doby se řídí ust. § 106 obč. zák. Podle jeho názoru se žalobce o škodě a o tom, kdo za škodu odpovídá, dozvěděl dne 7. 1. 1997, kdy pokutu, jenž mu byla uložena, zaplatil. Uplatnil-li nárok na náhradu škody u soudu žalobou ze dne 27. 4. 2000, stalo se tak po uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby (§ 106 odst. 1 obč. zák.) i tříleté objektivní promlčecí doby (§ 106 odst. 2 obč. zák.). Okolnost, že původní pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty, na jehož základě žalobce pokutu zaplatil, bylo po povolení obnovy řízení zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu 1. stupně k provedení nového řízení, na tomto závěru nemůže ničeho změnit, o čemž svědčí i skutečnost, že původně zaplacená pokuta nebyla žalobci vrácena, nýbrž mu následně byl vyplacen jen rozdíl mezi původní a konečnou výší pokuty.

K odvolání žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 7. 2001, č. j. 29 Co 195/2001 - 201, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení a nevyhověl návrhu žalobce na připuštění dovolání. Při rozhodování o věci samé odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního a převážně se ztotožnil i s jeho názory právními. Shodně s ním dovedl, že vztahy mezi žalobcem a jednotlivými žalovanými se řídí občanským zákoníkem, podle kterého je třeba posuzovat i promlčení uplatněného nároku žalobce na náhradu škody. Podle názoru odvolacího soudu jsou smlouvy z roku 1991 innominátními smlouvami podle ust. § 51 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991, neboť jejich označení neodpovídá ust. § 410 a § 411 obč. zák. v uvedeném znění a kromě toho obsahují taková ujednání, která jdou nad rámec smlouvy o obstarání záležitosti jiného podle občanského zákoníku. O hospodářskoprávní vztahy ve smyslu ust. § 1 odst. 1 a § 354 hosp. zák. se nejedná z toho důvodu, že na žalobce nelze pohlížet jako na podnikatele a na jeho činnost - při naplňování těchto smluv, jejichž předmětem je výkon správy nemovitostí - jako na podnikatelskou při hospodářském styku. Stejně tak se občanským zákoníkem řídí i smlouva uzavřená mezi žalobcem a třetí žalovanou a jde rovněž o innominátní kontrakt podle § 51 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992 a nikoliv o smlouvu příkazní podle § 724 obč. zák., jak ve svém rozhodnutí uvedl soud prvního stupně; o obchodněprávní vztah se nejedná proto, že závazky z ní vzniklé se

netýkají výlučně zabezpečování veřejných potřeb ve smyslu ust. § 261 odst. 2 obch. zák. Ohledně vznesené námitky promlčení krajský soud dovedl, že promlčecí doba podle § 106 odst. 1 obč. zák. počala v daném případě běžet dne 22. 1. 1997, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, jímž žalobci byla rozhodnutím Finančního ředitelství v P. ze dne 20. 12. 1996 uložena pokuta ve výši 1.974.202,- Kč, neboť tímto okamžikem se žalobce dozvěděl o škodě i o tom, že za ni odpovídají žalovaní. Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 17. 7. 1997, jímž byla nařízena obnova řízení, došlo ke stavení dvouleté subjektivní promlčecí doby (§ 63 odst. 5 a § 64 odst. 3 správního řádu), která začala znovu plynout až právní mocí rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 22. 4. 1998, jímž byla změněna původní výše uložené pokuty na částku 800.000,- Kč. Jestliže nárok na náhradu škody uplatnil žalobce až žalobou ze dne 27. 4. 2000, pak je nepochybné, že došlo k jeho promlčení. Návrhu na připuštění dovolání odvolací soud nevyhověl s odůvodněním, že se nejedná o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ust. § 239 odst. 2 o. s. ř. a podává je z důvodu uvedeného v ust. § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že smlouvy uzavřené žalobcem s prvním a druhým žalovaným se řídí občanským zákoníkem a nikoliv hospodářským zákoníkem. S poukazem na ust. § 1 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991 a na § 1 odst. 1 a § 354 hosp. zák. vyslovuje názor, že vztahy založené smlouvami s těmito žalovanými je třeba posoudit jako vztahy při hospodářském styku právnických osob podle hospodářského zákoníku, takže i otázku promlčení nároku na náhradu škody je nutno řešit podle tohoto právního předpisu. Smlouva mezi žalobcem a třetí žalovanou ze dne 21. 8. 1992 je smlouvou uzavřenou mezi samosprávnou územní jednotkou a podnikatelkou při její podnikatelské činnosti, přičemž mimimálně v závazku třetí žalované provádět vyúčtování (rozúčtování) dodávky tepla a teplé vody uživatelům nájemních jednotek se tato smlouva týkala zabezpečování veřejných potřeb; v této části je jí proto třeba - bez ohledu na její označení - podřadit pod obchodní zákoník, jmenovitě pod ust. § 566 obch. zák. o mandátní smlouvě; obchodním zákoníkem by se pak řídilo i promlčení nároku na náhradu škody. Dále dovolatel namítá nesprávné posouzení počátku a běhu subjektivní promlčecí doby, neboť tato doba nemůže začít běžet dřív, než dojde k události, z níž škoda vznikla. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu z 31. 5. 1990, sp. zn. 1 Cz 29/1990, v němž tento soud zaujal názor, že kdyby byla ztotožněna událost, z níž škoda vznikla, pouze s protiprávním úkonem či událostí, vyvolávající škodu (protiprávní stav), mohla by začít promlčecí doba běžet dříve, než vznikla škoda, škoda by mohla vzniknout až po uplynutí objektivní promlčecí doby, nebo by nemusela vzniknout vůbec. Jestliže v daném případě bylo původní rozhodnutí Finančního ředitelství v P. po povolení obnovy řízení zrušeno novým rozhodnutím tohoto orgánu, přičemž obě tato rozhodnutí měla stejný charakter (jednalo o správní rozhodnutí o uložení pokuty žalobci za porušení cenových předpisů), pak nové rozhodnutí zrušilo původní rozhodnutí s účinky ex tunc, o čemž svědčí i skutečnost, že Finanční ředitelství v P. v novém rozhodnutí znovu uložilo žalobci provést úhradu uložené pokuty a nevycházel z toho, že žalobce již pokutu uhradil. Při správném výkladu a aplikaci ust. § 106 odst. 1 a § 64 odst. 3 správního řádu bylo proto nutno dojít k závěru, že žalobce se o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, dozvěděl až dnem, kdy Finančním úřadem byl akceptován návrh na započtení vzájemných pohledávek (na vydání žalobcem zaplacené částky 1.974.202,- Kč, kterou ponechal na účtu FÚ a pohledávky na úhradu pokuty podle nového rozhodnutí), čímž - v návaznosti na doručení a právní moc rozhodnutí Ministerstva financí dnem 28. 4. 1998 - došlo k úhradě pokuty ve výši 800.000,- Kč, tj. ke vzniku škody. Teprve tímto okamžikem mohla počít běžet subjektivní promlčecí doba podle § 106 odst. 1 obč. zák. a uplatněný nárok na náhradu škody není tudíž promlčen. Odvolací soud podle dovolatele pochybil i v názoru, že v daném případě došlo po dobu trvání obnoveného správního řízení ke stavení běhu promlčecí doby podle ust. § 112 obč. zák. a § 63 odst. 5 správního řádu, neboť tato ustanovení na danou věc nedopadají. Navrhl, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a aby mu věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Druhý a čtvrtý žalovaní ve svém písemném vyjádření k dovolání navrhli jeho zamítnutí, neboť rozsudek odvolacího soudu považují za správný. První a třetí žalovaní se rovněž ztotožnili s rozsudkem odvolacího soudu, že uplatněný nárok žalobce je promlčen; vzhledem k tomu, že podle jejich názoru je dovolání třeba projednat podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001, navrhli, aby dovolání bylo odmítnuto.

Podle ustanovení části dvanácté, hlavy I., bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1.1. 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000).

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou advokátem, přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 242 o. s. ř. a dospěl k závěru, že dovolání je v dané věci přípustné podle § 239 odst. 2 o. s. ř., není však opodstatněné.

Podle § 239 odst. 2 o. s. ř. nevyhoví-li odvolací soudu návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Dovolání je podle tohoto ustanovení přípustné jen pro řešení právních otázek, jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu, tedy, jestliže odvolací soud posuzoval právní otázku, která v projednávané věci měla pro rozhodnutí ve věci zásadní význam a která má současně zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (mající obecný dopad na případy obdobné povahy). Z tohoto pohledu rozhodnutí odvolacího soudu má zásadní význam zejména tehdy, jestliže řeší právní otázku, která judikaturou vyšších soudů nebyla vyřešena, popř. jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů neustálil, nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. může spočívat v tom, že soud na správně zjištěný skutkový stav věci aplikoval nesprávný právní předpis nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil.

V posuzované věci navrhl žalobce v odvolacím řízení připuštění dovolání podle § 239 odst. 2 o. s. ř. k otázce počátku běhu subjektivní promlčecí doby.

Zamítavé rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze závěru, že nárok žalobce na náhradu škody uplatněný žalobou ze dne 27. 4. 2000 je promlčen v subjektivní promlčecí době (§ 106 odst. 1 obč. zák.), která počala běžet dnem 22. 1. 1997, tj. dnem právní moci rozhodnutí Finančního ředitelství v P. ze dne 20. 12. 1996, jímž žalobci byla uložena pokuta (ve výši 1.974.202,- Kč). Zásadní význam pro

rozhodnutí v této věci měla otázka počátku běhu subjektivní promlčecí doby; nejprve bylo ovšem třeba vyřešit, kterým právním předpisem se v daném případě promlčení práva na náhradu škody řídí.

Škoda je obecně chápána jako újma, která na nastala (která se projevuje) v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Pro posouzení otázky, kterým právním předpisem se nárok na náhradu škody (včetně jeho promlčení) řídí, je třeba nejprve zjistit, jaká skutečnost byla příčinou vzniku škody. Touto skutečností (příčinou) může být protiprávní úkon (opomenutí), určitá právně kvalifikovaná škodná událost, případně úmyslné jednání proti pravidlům občanského soužití. Porušení právní povinnosti může spočívat buď v porušení zákona, popř. jiného právního předpisu, anebo závazku (ať již vyplývajícího ze smlouvy nebo z jednostranného právního úkonu). O porušení povinnosti vyplývající ze závazkového právního vztahu (porušení závazkové, nejčastěji smluvní povinnosti - povinnosti ex contractu) půjde v případě, došlo-li ke škodě porušením konkrétních povinností vyplývajících z tohoto závazkového právního vztahu.

V posuzovaném případě bylo zjištěno, že žalobce uzavřel se žalovanými smlouvy, na jejichž základě se žalovaní zavázali provádět pro něj správu nemovitostí. Protože při této činnosti žalovaní porušili § 15 odst. 1 písm. a/ zákona o cenách tím, že při účtování cen tepelné energie pro domácnosti za rok 1994 překročili maximální cenu stanovenou tímto zákonem, byla žalobci uložena pokuta, jejímž zaplacením mu vznikla škoda. Je tedy zřejmé, že příčinou vzniku majetkové újmy žalobce nebylo porušení povinností vyplývajících ze závazkových vztahů mezi účastníky, nýbrž skutečnost, že žalovaní při své činnosti pro žalobce porušili povinnosti plynoucí jim z kogentního ustanovení zákona o cenách. Porušení takové povinnosti představuje - bez ohledu na to, jaký charakter měl jejich závazkový právní vztah vůči žalobci - porušení právní povinnosti ve smyslu ust. § 420 obč. zák. Zaplacením pokuty proto mezi žalobcem a žalovanými vznikl občanskoprávní odpovědnostní vztah, který se řídí ustanoveními občanského zákoníku o náhradě škody.

Podle § 100 odst. 1 obč. zák. právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.

Podle § 106 odst. 1 obč. zák. právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

Pojem „dozví se o škodě“ ve smyslu citovaného ustanovení vyjadřuje nejen vědomost poškozeného o protiprávním úkonu nebo události, kterou byla škoda způsobena, ale i o tom, že vznikla majetková újma určitého druhu a rozsahu, kterou je možné natolik objektivně vyjádřit (vyčíslit) v penězích, aby poškozený mohl svůj nárok uplatnit u soudu, a dále vědomost o tom, kdo za ni odpovídá (srov. Sborník rozhodnutí Nejvyššího soudu IV., str. 634).

Jestliže škoda jako majetková újma znamená zmenšení majetku poškozeného, nemohlo v projednávané věci dojít ke zmenšení majetkové podstaty žalobce okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí Finančního ředitelství v P. ze dne 20. 12. 1996, jímž žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.974.202,- Kč, nýbrž tehdy, kdy z majetkových prostředků žalobce byla pokuta uhrazena Finančnímu ředitelství v P., tedy dne 7. 1. 1997 (srov. např. R 32/1974 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). Tímto okamžikem mu vznikla škoda a žalobce se současně dozvěděl o její existenci a o

tom, kdo za ni odpovídá (§ 106 odst. 1, 2 obč. zák.).

Žalobci byla rozhodnutím Finančního ředitelství v P. ze dne 20. 12. 1996, jak z jeho obsahu vyplývá, uložena pokuta podle zákona č. [526/1990](#) Sb., o cenách, za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a/ tohoto zákona, neboť v rozporu s ust. § 5 odst. 2 tohoto zákona a výměru MF ČR č. 01/94 účtoval vyšší ceny za dodávku tepelné energie pro domácnosti, než byla stanovena cena maximální. Výše této pokuty byla vyčíslena podle citovaného zákona a podle § 8 odst. 1 vyhl. č. [580/1990](#) Sb. ve výši získaného neoprávněného majetkového prospěchu. Následným rozhodnutím tohoto orgánu ze dne 22. 12. 1997 - po nařízení obnovy řízení a vrácení věci správnímu orgánu 1. stupně k provedení nového řízení - byla žalobci ze stejného důvodu jako v předchozím rozhodnutí uložena pokuta 1.507.684,- Kč, neboť výše neoprávněného majetkového prospěchu byla vyčíslena nově s ohledem na částečné vrácení zaplacených úhrad nájemníkům, a současně bylo původní rozhodnutí ze dne 20. 12. 1996 zrušeno. Protože Ministerstvo financí dospělo v odvolacím řízení k závěru, že výši neoprávněného majetkového prospěchu nelze z důvodů v něm uvedených vyčíslit, stanovilo výši pokuty podle § 17 odst. 1 písm. b/ zákona o cenách, tedy správní úvahou.

I když došlo ke změně rozhodnutí o výši pokuty uložené žalobci, na uvedeném závěru o okamžiku vzniku škody a o počátku běhu subjektivní promlčecí doby nemohla tato okolnost nic změnit, neboť - jak je uvedeno již shora - ke zmenšení majetku žalobce došlo dne 7. 1. 1997, kdy pokutu správnímu orgánu uhradil. Jestliže takto zaplacená pokuta nebyla žalobci vrácena poté, kdy původní rozhodnutí Finančního ředitelství bylo po nařízení obnovy řízení následným rozhodnutím tohoto orgánu ze dne 22. 12. 1997 zrušeno (a žalobci byla současně uložena pokuta ve výši 1.507.684,- Kč.), nelze počátek subjektivní promlčecí doby v daném případě posouvat na okamžik právní moci rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 4. 1998, kterým výše pokuty byla změněna na 800.000,- Kč, či na den, kdy Finančním úřadem byl akceptován návrh na započtení vzájemných pohledávek (na vydání žalobcem zaplacené částky 1.974.202,- Kč, kterou ponechal na účtu FÚ a pohledávky na úhradu pokuty podle nového rozhodnutí), jak dovolatel namítá, neboť právní mocí tohoto rozhodnutí, či dnem akceptace návrhu na započtení pohledávek nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty žalobce (ke vzniku škody).

Za stavu, kdy k majetkové újmě žalobce, tedy ke vzniku škody, došlo zaplacením pokuty dne 7. 1. 1997, je shora uvedený závěr dovolacího soudu plně v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu z 31. 5. 1990, sp. zn. 1 Cz 29/1990, na nějž dovolatel poukazuje.

Dalšími námitkami žalobce uplatněnými v dovolání se dovolací soud nemohl zabývat, neboť pro jejich řešení žalobce připuštění dovolání v odvolacím řízení nenavrhl.

Z uvedeného vyplývá, že otázku počátku běhu subjektivní promlčecí doby, která měla pro rozhodnutí odvolacího soudu v této věci zásadní význam, vyřešil odvolací soud v rozporu s ustálenou judikaturou, čímž je dovolání pro její řešení přípustné podle § 239 odst. 2 o. s. ř. Protože však jeho konečný závěr o tom, že nárok žalobce na náhradu škody je promlčen (§ 106 odst. 1, 2 obč. zák.), když byl u soudu uplatněn dne 27. 4. 2000, je věcně správný, není dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř. naplněn. Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalobce podle § 243b odst. 1 o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)